

for Øje, thi denne beskyldte ham for at kaste med Sten paa hans skøre Vaser og vilde have jaget ham bort med sin Stok; men Jesus havde delt sit Forraad med ham.

Efterhaanden som de to Børn fik deres Lurfugle færdige, stillede de dem op i en Kreds foran sig. De saa ud, som Lergøge til alle Tider har set ud, de havde en stor rund Klump at staa paa i Stedet for Fødder, korte Haler, ingen Hals og næsten usynlige Vinger.

Men alligevel viste der sig straks en Forskel mellem de smaa Kammeraters Arbejde. Judas' Fugle var saa skæve, at de uafadelig faldt omkuld, og hvor ivrigt han end brugte sine smaa haarde Fingre, kunde han ikke faa deres Krop pæn og veldannet. Han kastede undertiden et stjaalent Blik hen paa Jesus for at se, hvordan han bar sig ad med at faa sine Fugle saa lige og glatte som Egebladene i Skovene paa Tabor.

For hver Fugl, Jesus fik færdig, blev han gladere og gladere. Han syntes den ene var smukkere end den anden, og han saa paa dem med Stolt-hed og Kærlighed. De skulde være hans Legekammerater, hans smaa Søskende, de skulde sove i hans Seng, holde ham med Selskab, synge deres Sange for ham, naar hans Moder gik fra ham. Han havde aldrig følt sig saa rig, aldrig mere skulde han føle sig ene eller forladt.

Den høje Vandbærer gik forbi, bøjet under sin tunge Sæk, og lige bag efter ham kom Grønthandleren, dinglende paa Ryggen af sit Æsel midt iblandt de store tomme Vidjekurve. Vandbæreren lagde sin Haand paa Jesus' lyslokkede Hoved og spurgte ham, hvad det var for Fugle, og Jesus fortalte ham, at de havde Navn, og at de kunde synge. Alle hans smaa Fugle var komne til ham fra fremmede Lande og fortalte ham Ting, som kunde og han kendte. Og Jesus talte saadan, at baade Vandbæreren og Grønthandleren en Tid lang glemte deres Arbejde for at høre paa ham.

Men da de vilde drage videre, pegede Jesus paa Judas. „Se“, sagde han, „hvad for nogle nydelige Fugle Judas laver“.

Da standsede Grønthandleren godmodig sit Æsel og spurgte Judas, om ogsaa hans Fugle havde Navn og kunde synge. Men det vidste Judas ikke noget om, han tav haardnakket og løftede ikke sine Øjne fra Jorden, og Grønthandleren sparkede vredt til en af hans Fugle og red videre.

Paa denne Maade gik Eftermiddagen, og Solen sank saa dybt, at dens Straaler kunde gaa ind ad den lave Byport, der hævede sig for Enden af Gaden, prydet med en romersk Ørn. Dette Solskin, der kom mod Hædningen af Dagen, var ganske rosenrødt, og som om det var blanded med Blod, gav det sin egen Farve til alt, hvad der mødte det, mens det strømmede ind gennem den smalle Gade. Det malede Pottemagerens Kar saavel som Planker, der hvinede under Tømmermandens Sav og det hvide Klæde, der omgav Marias Ansigt.

Men allersmukkeste blinkede Solskinnet i de smaa Vandpytter, der havde samlet sig mellem de store ujævne Stenfliser, som bedækkede Gaden. Og ganske pludselig stak Jesus sin Haand ned i den Pyt, der var nærmest ved ham. Det var faldet ham ind, at han vilde male sine graa Fugle med det straalende Solskin, der havde givet Vandet og Murene og alt omkring ham saadan en smuk Farve.

Da behagede det Solskinnet at lade sig opfange ligesom Farve i en Malerpotte, og da Jesus gned det ud paa de smaa Lurfugle, laa det stille og bedækkede dem fra Top til Taa med en diamanlignende Glans.

Judas, der hele Tiden kiggede over til Jesus for at se, om han lavede flere og smukkere Fugle end han selv, skreg højt af Glæde, da han saa, at Jesus malede sine Lergøge med Solskin, som han fangede i Pytterne paa Gaden. Og Judas dypede ogsaa sin Haand i det blinkende Vand og prøvede at fange Solskinnet.

Men Solskinnet lod sig ikke fange af ham. Det gled bort mellem Fingrene paa ham, og hvor hurtigt han end prøvede paa at bevæge sine Hæn-

der for at fange det, smuttede det fra ham, og han kunde ikke faa fat paa den mindste Smule Farve til sine stakkels Fugle.

„Bi lidt, Judas“, sagde Jesus, „nu skal jeg komme og male dine Fugle“.

„Nej“, sagde Judas, „Du maa ikke røre dem, de er gode nok, som de er“.

Han rejste sig, og hans Øjenbryn rynkedes, og Læberne bed sig sammen. Og han sætté sin brede Fod paa sine Fugle og forvandlede dem en efter en til en lille flad Lerklump.

Da alle hans Fugle var ødelagte, gik han hen til Jesus, som sad og klappede sine smaa Lurfugle, der skinnede som Juveler. Judas betragtede dem en Tid i Tavshed, men saa løftede han Føden og traadte paa en af dem.

Da Judas trak Foden til sig og saa hele den lille Fugl forvandlet til graat Ler, følte han en saadan Lettelse, at han gav sig til at le, og han løftede Foden for at træde en til itu.

„Judas“, raabte Jesus, „hvad er det, Du gør? Ved Du ikke, at de er levende og kan synge?“

Men Judas lo og traadte endnu en Fugl itu.

Jesus saa sig om efter Redning. Judas var stor og Jesus havde ikke Kræfter til at standse ham. Han saa efter sin Moder, hun var ikke langt borte, men inden hun var naaet hen til ham, vilde Judas allerede have ødelagt alle hans Fugle. Jesus fik Taarer i Øjnene. Judas havde allerede traadt fire af hans Fugle ihjel, han havde kun tre tilbage.

Han harmedes over sine Fugle, der stod saa stille og lod sig træde ihjel uden at ænse Faren. Jesus klappede i Hænderne for at vække dem, og han raabte til dem: „Flyv, flyv!“

Da begyndte de tre Fugle at bevæge deres smaa Vinger, og i ængstelig Flagren lykkedes det dem at svinge sig op paa Tagskægget, hvor de var i Sikkerhed.

Men da Judas saa, at Fuglene brugte deres smaa Vinger og fløj paa Jesu Ord, gav han sig til at græde, han rev sig i Haaret, som han havde set de gamle gøre, naar de var i stor Angst og Sorg, og han kastede sig for Jesu Fødder.

Og Judas blev liggende der og rullede sig i Støvet foran Jesus som en Hund og kyssede hans Fødder og bad ham løfte sin Fod og trampe ham ned, som han havde gjort med Lergøgene.

Thi Judas elskede Jesus og beundrede og tilbad ham og hadede ham paa samme Tid mest af alle Mennesker.

Kvindernes Aarhundrede.

Af
Kirstine Frederiksen.

Saaledes har man kaldt det Aarhundrede, der nu er løbet ud. Med Rette eller Urette! Vi skal i al Flygtighed søge at svare paa dette Spørgsmaal for vort eget Lands Vedkommende.

Det var Samfundsrystelserne i Slutningen af forrige Aarhundrede, der affødte et socialt Kvindespørgsmaal. Men kun for de store Kulturlandes Vedkommende, Frankrig, England, Amerika. Hos os kom der nogle Pigeskoler til Verden for i et halvt Aarhundrede at føre en hensygnende Tilværelse. Det var alt. Den kloge Engländerinde, Mary Wolstonecraft, Forfatter af det første betydelige Værk om Kvindens Rettigheder (Vindication of Women's Rights) rejste for lidt over 100 Aar siden i de tre nordiske Lande. Hun traf mange vakre Kvinder, især i de norske Kystbyer, men ingen, der delte hendes fremskredne Ideer. Fru Gyllembourg havde levet i de mest revolutionære Kredse, vi havde her hjemme. Hun behandlede med Forkærlighed Spørgsmaalet om Erotik og Ægteskab, men taler i sin lange Novellerække ikke et Ord om ny Rettigheder, en udvidet Horisont, en friere Virkekreds for Kvinder.

Det er forstaaeligt, at Datidens dannede Kvinder vanskeligt kom ind paa denne Tankegang. De havde Ar-

bejde nok i Hjemmet baade for Hoved og Hænder. De mere fremragende iblandt dem stod i Omgangslivet paa lige Fod med Mændene, hvis Interesser de kunde dele langt bedre, end det nu kan ske, efter at den fri Valgret har sat et nyt Skel mellem Kønnene, og Æstetikken er trængt i Baggrunden af mere reale Formaal. Det var en lille Verden, de dannedes Kreds under Frederik den sjettes Regering; men Kvinderne betød noget i den. Fru Rahbeks Stue var Forværelset til det danske Parnas. Fru Heiberg blev hyldet af Mænd saa forskellige som Hertz, Suhr og senere Krieger. — Kvinderne som de var flest kom vanskelig til Bevidsthed om, hvad der manglede dem. De blev som Regel bortgiftede i en Alder, da de nu vilde sidde paa Skolebænken, og gik lige fra Faderens Formynderskab ind under Mandens. De, der var heldige i dette Ægteskabslotteri, trængte ikke til nogen Omvæltning; og de andre, de som følte sig bedragne for Livet, de som afmægtige maatte se paa, at deres Børn blev mishandlede, deres Hjem lagt øde, kom vel sjældnere længere end til at beklage sig selv uden at kunne filosofere over deres Ulykke og søge den dybereliggende Grund til den.

Det var derfor naturligt nok de ugifte Kvinder, hos hvem Utilfredsheden først kom op. Benedicte Arnesen Kall (født 1813) hørte ikke til dem, der var misfornøjede med sig selv eller med Verden; men i hendes Levnetsskildring sporer man dog tydelig Kampen mellem de Pligter, der bandt hende som Datter, Lærerinde, Sygeplejerske og hendes brændende Lyst til at blive til noget, at udmærke sig, at tilfredsstille den uslukkkelige Kundskabstørst, der fulgte hende op i den høje Alder. Hendes Søster, Marie Arnesen var en hel anden Natur, egentlig mere typisk for Datidens Kvinder. Hun var bleven et Forbillede for Heibergs kække og elskværdige „Valgerda“ da hun som ung Pige i patriotisk Iver udslyngede en Protest, et Sendebrev til Tyskeren, „Vater Arndt“, som aftvang Manden et anerkendende Syar. Hun havde sikkert den Gang følt Kræfter i sig til noget betydeligt; og det var baade ondt og godt at se hende som gammel Kvinde, se den Inderlighed, hvormed hun samlede sig om et ganske hverdagsligt Arbejde, den Værdighed, hvormed hun bar den selvvalgte Fattigdom og Ensomhed, naar hun fra at have undervist gratis i et Børnehjem kom tilbage til det lille, kolde Kammer, hvor der ikke ventede hende andet Selskab end hendes eget. Og Ilia Fibiger! Hvor glimrende var ikke hendes Fremtoning som ung Pige, hvor ydmygt det Liv, hun, der ligesom Marie Arnesen var ivrig Kirkegaardianer, skabte sig som ældre. De var Helte, disse Kvinder; men det er dog kun til en Tid, at Ørnen nøjes med at fange Fluier. Mathilde Fibiger sprængte Buret. Hun knækkede Vingerne og sank til Jorden, „saa tidligt, saa grusomt myrdet“, siger hun selv senere, da hun med Henblik paa den standende Strid føler sig „som en afdød“. Hun opgav dog ikke en Tøddel af hvad hun havde sigtet paa for sine Kønssfæller, skønt alt hvad hun havde haabet for sig selv.

(Forts.)

Yankee- og Albion-Sværmerier.

Et Tilbageblik.

Af Laura Kieler.

Der gives mange Slags Sværmerier — erotiske, venskabelige og ideelle! Henrik Ibsen har blandt meget andet sagt, at „Fjernsyn giver Klarsyn“, men det passer nu ikke altid, for der er saa forskrækkelig mange Mennesker, som er nærsynede her i Verden.

Og det er jo egentlig talt rigtig rart, at det fjerne er for langt borte, til at man kan opdage Manglerne, og at Afstandens Farveskær lægger en fantastisk Forgyltning over saa meget, der ikke taaler at ses nærvæd.

Vi Mennesker trænge til nogen at tro paa, og vi kunne nu én Gang for alle ikke undvære de legemliggjorte Idealier. Vi sværme for vor Meningsfælle, enten denne nu er et Individ eller et Folk. Hvad dette Menneske eller dette Folk siger og gør, vide vi paa Forhaand er det ene rette og udelukkende dikteret af de ædlestes Beveggunde.

Iligemaade (for Theoretikere ere heldigvis konsekvente!) vide vi ogsaa paa Forhaand — især hvis der er Politik med i Spillet! — at hvad vore Ikke-Meningsfæller sige og gøre, det maa der ufravigeligt være noget mugent ved.

Det lød til Eks. helt mærkeligt, naar i sin Tid en og anden Dansker, hvis Folk selv har været en mod de mange, pludselig gav sig til at rose den store Kæmpe Amerika for den udviste Tapperhed ved at banke den lille Dværg, Spanien, af!

Hvor er det dog ikke udmærket saadan i Forvejen at have al Ting lagt tilrette, saa man aldrig tager Fejl! Og er der nu ikke noget uendelig rørende i dette, at det ikke saa meget kommer an paa, hvad man ser, som gennem hvilke Forvandlingens Brillen, man ser? Deri bunder jo dog al menneskelig Doms Ufuldkommenhed.

Se nu Amerika! Fordi Amerika er et demokratisk Land og Republik, pege saa mange frisdannede Mennesker herhjemme hen paa Amerika som et straalende Eksempel i et og alt. Og det er i god Tro!

Det er her indlysende, at der er den Fordel ved en saa stor Afstand, at næppe alle og enhver kan se, at ikke alt er Guld, som glimrer hinsides Verdenshavet.

Stakkels Spaniere! At de forlængst havde gjort sig fortjente til at miste Kuba, kunne vi jo let være enige om, men derfor at gøre Yankeeerne til rene Englæ, det er dog for meget af det gode.

Jeg indrømmer, at der gives mange ædle uegennyttige Yankeeer, og der er mere aandeligt stort og godt og efterlignelsesværdigt i Amerika, end mange tro; men derfra til at paastaa, at Dollarens Mand i sin Helhed vilde gøre noget, selv det at befri Kubanerne, uden af egenlystigt Beregning, det er dog et for stort Spring.

Er der vel nogen europæisk Stormagt, der vilde vise en saadan Opofrelse? Hvorfor skulde saa Amerika med Vold og Magt være ædelmodigere end Europa? Der var faktisk intet, som berettigede til at forudsætte en saadan transatlantisk Ridderlighed.

Kubanerne ville aldrig komme til at elske Amerikanerne. Racen, Afstamningen, vil igen her gøre sig gældende. Hvordan gaar det ikke og har længe gaaet paa Filipinerne? Bliver Spaniere ikke der begunstigede af Insurgenterne?

Og bliver de ikke ogsaa snart kanoniserede paa Kuba?

De romanske Folk nære ikke den Afsky og Foragt for Negerblodet, som Angelsakserne gøre det — sely ligeoverfor dets svageste Afskygninger.

Selv om de ti Gange havde befriet Kubanerne, vilde Yankeeerne aldrig betragte dem som deres Brødre!

Vi ser det jo hver Dag i Nordstaterne med Hensyn til Negrene.

Hvor jeg dog kunde unde Kuba, at det havde faaet Selvstyre, men helst uden Amerikas Hjælp! Den amerikanske Dollars staar bag det amerikanske Overfald, ligesom de tyske Bankierer stod bag Tysklands Tyrkervenlighed og Grækerhad.

At sammenligne den spansk-amerikanske Krig med den græsk-tyrskiske slaar i det hele taget ikke til og halter paa flere Punkter. Idealisterne, der holde fast paa Idealerne, — i dette Tilfælde: Amerika! — gøre sig ved denne Lejlighed skyldige i en højst mærkelig Begrebsforvirring.

Ved Afstamning og historisk Ret tilhørte dog Kuba Spanien. Sammenligningen med Tyrkerne vis-a-vis Grækerne var derfor meningsløs. Grækerne grebe til Vaaben for at befri deres egne undertrykte og mishandlede Brødre; de havde her den nationale Ret, som Yankeeerne ikke besad, da de gjorde Landgang paa Kuba.

Grækerne vare det lille Folk, der